

Verknald

Margje Woodrow

Blink

Verknald

Margje Woodrow

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode Blink Nederlands, uitgegeven door Blink Educatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

Echt, hoor.

Ik zou weleens in hun hoofden willen kruipen. Om erachter te komen hoe ze denken. Hoe ze zich voelen. Misschien hebben ze gewoon geen verstand. En geen hart. Misschien hopen ze ermee weg te komen.

Nou... dát gaat dus mooi niet gebeuren.

Als de politie niks doet, dan regel ik het zelf wel.

Het is voor 't eerst dat ik zin heb in een schoolfeest.

Romy

‘Wat vind je?’ Leyla draait in haar zoveelste outfit een rondje voor de spiegel. ‘Is dit beter?’

Ik zit op haar bed en pluk aan mijn zwarte paillettenbroek. Zal ik eerlijk antwoorden? Het zilverkleurige topje is erg bloot en het bijpassende rokje te kort. Maar als ik dat zeg, dan zijn we nóg later op het feest. Gebeurt er eindelijk iets leuks op school, zit ik hier naar Leyla’s modeshow te kijken. Voor wie doet ze zo haar best? Met Danilo is het al een tijdje over en Tim, die als een kwijlende hond achter haar aanloopt, vindt ze niks.

‘Nou?’ vraagt ze ongeduldig.

‘Veel beter’, jok ik. ‘Je ziet er supermooi uit.’

‘Echt?’

Ik knik. ‘Echt. Ik zou voor de zekerheid een vestje meenemen. Voor als je naar buiten gaat.’

‘O ja’, mompelt ze. ‘Wacht.’ Ze duikt weer in haar kast en legt dan een stapel naast me op bed. ‘Even kijken welke er het best bij past.’

Nee, denk ik. Daar gaan we weer.

Ze past het ene na het andere vestje. Uit verveling neem ik een paar slokken witte wijn uit mijn Dopper. Niet vergeten om bij te vullen voordat we vertrekken. Ik lach als ik de dop er weer opschroef. De leraren van de feestcommissie zijn mega naïef. Ze willen rekening houden met het milieu en geen wegwerpbekers gebruiken en daarom moeten wij een eigen glas of fles meenemen. Voor ons is het nu easy om drank mee te smokkelen. Ik ben benieuwd hoe mijn klasgenoten eraan toe zijn als wij eindelijk aankomen. Vast uitgelaten en aangeschoten.

Ik verslik me bijna wanneer mijn telefoon een paar keer achter elkaar zoemt.

Het is een appje van Dean. Of ik nog naar het feest kom. Ik app meteen terug.

<On my way. 🥰>

Hij is online, leest mijn reactie, maar reageert niet meteen.

Niks voor hem.

‘Leyla’, zeg ik haastig. ‘We moeten nú gaan.’

‘M... maar ik weet nog niet welk ...’

‘Please, kies gewoon.’ Het komt kattiger uit mijn mond dan ik wil.

Weer trilt mijn telefoon.

Ah, denk ik. Dat zal hem zijn. Mijn hart slaat over als ik het lees.

<Ik moet je iets bekennen. Foute boel. 🤔>

‘N... nou ja’, stamel ik.

‘Wat?’ vraagt Leyla.

‘Wacht even.’ Ik staar naar mijn scherm. Dean is aan het typen.

<Je gaat me haten. 😞>

‘Wat?’ herhaalt Leyla.

‘Ik krijg opeens een super weird berichtje van Dean. Kijk.’ Ik geef haar mijn telefoon.

‘Huh?’ zegt ze terwijl ze de berichtjes scant. ‘Wat zou het zijn?’

‘Weet ik veel.’

‘Misschien heeft hij iets met een ander gedaan?’

‘Nee joh’, zeg ik. Zou je best willen, denk ik erachteraan.

‘O, oké’, zegt ze. ‘Dan is er vast iets anders gebeurd.’

Ik krijg een vreemd gevoel bij dit gesprekje. En waarom kijkt ze naar de grond in plaats van naar mij? Weet zij iets dat ik nog niet weet?

Er komt nog een appje binnen.

<Kom naar gymzaal. Zonder L. Wil rustig praten.>

‘En?’

‘Niks, was mijn moeder’, verzin ik. Ondertussen gaat er van alles door me heen. Hoezo rustig in de gymzaal praten? Zonder L? Hij bedoelt natuurlijk Leyla.

Ik wrijf over mijn voorhoofd. Wat zal ik antwoorden?

Uiteindelijk stuur ik een duimpje. Geen hartje of kusje erbij. Eerst maar eens erachter komen wat er aan de hand is.

Dean

Ik baal als een stekker. Lekker dan, ben ik voor Romy op dit schoolfeest, sta ik hier als een sukkeltje al meer dan een uur op haar te wachten.

Ik ben doodmoe. Al een aantal nachten lig ik wakker door die irritante piep in mijn linker oor. Sinds een week heb ik er last van.

‘Please’, smeekte ze vanmiddag nog. ‘Je móet ook komen, anders is er niks aan.’
‘Je kunt toch met Leyla gaan?’

Romy trok zo’n zielig gezicht, dat ik mezelf uiteindelijk ‘oké dan’, hoorde zeggen.

Haar appen kan niet, want mijn telefoon zit nog in mijn jaszak. Als mevrouw Jorissen niet de wacht hield bij de jassen, dan had ik hem er allang uit gevist. Maar ik móét haar ontwijken. Zeker weten dat ze iedere kans grijpt om te preken over hoe slecht ik bezig ben met school. Toen ik vanmiddag in de gang bijna tegen haar op botste was het ook al rennen geblazen.

Ik kijk om me heen en moet toegeven: de school heeft het groots aangepakt. Enorme glitterbollen en discolampen hangen aan het plafond. Er is een dj die op zich niet slecht draait, een podium in het midden waarop vooral door meiden wordt gedanst, er is zelfs een rookmachine en een lange bar waarachter docenten druk in de weer zijn voor ons. Ze zwaaien met flessen frisdrank alsof ze cocktails aan het shaken zijn en hebben geen flauw idee hoeveel sterke drank iedereen meezeult. Voor mij trouwens geen Baco vanavond, want door mijn vermoeidheid val ik na eentje al om. Bovendien wil ik Tim en Danilo in de gaten houden. Zodra die twee ook maar een paar stappen richting de uitgang zetten, ga ik achter ze aan. Ze moeten kappen met die zooi. Het heeft al te veel ellende veroorzaakt.

‘Ey’, hoor ik opeens. Gevolgd door een boks tegen mijn schouder.

Ik kijk in het vragende gezicht van Tim.

‘Is er iets?’ roept hij om boven het lawaai uit te komen.

‘Hoezo?’

‘Gewoon. Je staart de hele tijd als een gek voor je uit.’

‘Ja man, wat moet ik anders?’

‘Eh ...’ Hij gebaart naar Danilo die zichzelf enorm aanstelt op het podium. ‘Een beetje gezellig met ons meedoen? Zie die meiden dansen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dansen is niet mijn ding.’

Tim zucht. ‘Waar is Romy eigenlijk?’

‘Geen idee of ... wacht, daar is ze al. Zie je later, man.’ Ik baan mezelf een weg door de opeengepakte meute. Vanaf een afstandje staat Leyla naar me te zwaaien. Romy zie ik nog niet, maar ik weet: Waar Leyla is, is Romy. En andersom. Soms is dat best irritant, of nee: Leyla is irritant. Een dwingelandje eerste klas. Wat zij wil, dat gebeurt en Romy gaat daar vaak in mee. Snap ik niks van, hoewel ik me er maar niet mee bemoei. Ik zwaai terug naar Leyla en duw voorzichtig schoolgenoten

aan de kant. Ellebogen porren in mijn zij, zwiepende haren in mijn gezicht. Normaal gesproken komt er een halve paardenkop op een schoolfeest af, nu is het belachelijk druk.

‘Hèhè’, zeg ik als ik eindelijk voor Leyla sta. ‘Dat duurde lang.’

‘Ja, sorry, ik had wat problemen met ... ach, laat ook maar. We zijn er.’

‘We? Waar is Romy dan?’

Romy

Gelukkig heb ik Leyla van me afgeschud. Of ze echt geloofde dat ik nog even naar het toilet moest, is de vraag. Meestal ziet ze aan mijn ogen dat ik lieg. Maar ik had geen zin in weer een verontwaardigde blik. Soms heb ik het gevoel dat ik in spagaat zit tussen haar en Dean. Ze vindt hem wel oké, maar ze vindt het niet oké als ik te vaak met hem afspreek. 'Hallo', zegt ze dan. 'Hoezo gaat hij voor mij?'

Hm, denk ik. Zo'n lege, donkere gang is raar. Op mijn eigen ademhaling, voetstappen en de gedempte beats uit de aula na, is het akelig stil. Het is hier 's avonds zonder lawaaierige leerlingen best creepy. Kon Dean niet op een normale plek afspreken? Buiten, bij de kluisjes of ... nee ... Ik giechel hardop. Mijn wangen worden warm. O my god, nu snap ik het pas. Die rare berichtjes waren alleen maar om mij hiernaartoe te lokken. Daarom tikte hij natuurlijk dat ik zonder L moest komen. Volgens mij meende hij het echt toen hij laatst tijdens de gymles op de dikke mat klopte en met een grijns op zijn gezicht zei: 'Hier wil ik wel een keertje lekker met jou op liggen en zo.'

'Wat bedoel je met en zo?' vroeg ik.

'Vieze dingen', antwoordde hij expres heel hard.

'Sst', siste ik.

Iedereen keek.

'Wat?' riep hij uit. 'Is toch spannend?'

'Jajaja, gaan we doen.' zei ik snel omdat hij er anders over door zou blijven gaan.

Oké, dus Dean wil met mij op de dikke mat liggen. Had hij toch ook gewoon kunnen appen? Ik ben benieuwd. Zou hij kaarsjes hebben aangestoken? Hij weet hoe leuk ik dat vind.

Zodra ik door de klapdeuren en in de andere gang ben, zet ik de zaklamp van mijn telefoon aan. Ik schijn om me heen. Eerlijk gezegd weet ik niet wat ik enger vind: met of zonder licht in deze donkere gang lopen. Ik ben heus niet bang dat er opeens iemand voor me springt of me van achteren aanvalt. Want ik loop in een schoolgebouw, niet in een eng, pikdonker bos. Ik blijf stilstaan en tik een berichtje voor Dean.

<Ben jij al in de gymzaal? 😊>

Een seconde later klinkt er vlak bij een piepje. De haartjes op mijn armen vliegen recht overeind. 'Dean?' vraag ik met een piepstem. 'Ben jij dat?'

Geen antwoord.

Geen appje terug.

'Hallo?'

Weer niks.

Ik schijn zo ver mogelijk in de gang. Mijn ademhaling hapert als ik een bewegende schaduw op de muur zie. 'Hé!'

De schaduw praat niet terug.

‘Zeg eens iets’, snauw ik. ‘Je bent niet grappig, hoor.’ Wie is dit? Dean? Nee, hij zou zijn lach niet kunnen houden. Is Leyla me gevolgd? Zo nieuwsgierig is ze wel. Of is het iemand anders? De gymdocent? De conciërge? Toch een of andere engbek?

Ach nee, probeer ik mezelf gerust te stellen. Misschien beeldde ik me dat piepje en die schaduw in. Mijn ouders zeggen zo vaak dat ik dingen zie of hoor die er niet zijn.

Ik knijp mijn ogen samen om beter te kunnen zien, schijn nog eens met mijn telefoon, maar ik kan niks vreemds meer ontdekken.

‘Oké’, mompel ik terwijl ik mijn telefoon in mijn achterzak stop. ‘Alles is oké.’ Voetje voor voetje schuifel ik door de gang. Inmiddels zijn mijn ogen iets gewend aan het donker. Hier is ergens de deur naar de kleedkamers. Toch? Ik laat mijn handen over de muur gaan. Ja, het glasvezelbehang gaat over in iets glads. Ik zoek de klink en duw hem omlaag. Shit, deze ruimte is nóg donkerder. Nergens een lichtknop natuurlijk. Met mijn handen voor me uitgestoken loop ik door. Oppassen voor de houten bankjes, waarschuw ik mezelf. Er niet tegenaan knallen, please. Over een meter of vijf is er weer een deur die naar de gymzaal leidt. ‘Joehoe! Dean!’ roep ik zangerig.

Ik duw de deur open en stap naar binnen. Voorzichtig kijk ik om me heen. ‘Hallo?’ Ik zie de contouren van de klimwand, de ringen en touwen aan het plafond en vaag de lijnen en cirkels op de vloer. Ik ril. Het is alsof het hier een stuk kouder is. Tochtiger ook. ‘Nou ja’, zeg ik. ‘Nu ben ik er wel klaar mee.’

Achter me valt de deur dicht.

Ik kijk om.

Hè? Hoezo wordt het slot omgedraaid?

Mooi.

Dat is één.

Ik gok erop dat ik ongeveer tien minuten heb om de rest te fiksen. Vlug naar boven, mijn gezicht laten zien, doen wat ik moet doen en dan hop, terug naar de gymzaal. De adrenaline golft door me heen. Voelt goed! En ik weet: het wordt dadelijk zelfs nog beter.

Dean

Een kwartier later heb ik Romy nog steeds niet gezien. Waar blijft ze nou? Stom dat ze mij niet opzoekt. De DJ geeft inmiddels te veel gas, de bas dreunt irritant in mijn oren waardoor de piep erger wordt.

Aan de bar bestel ik bij meneer Hardenberg van Engels een cola. Zijn gezicht is rood. Zweetdruppels staan op zijn voorhoofd. Volgens mij vindt hij het verschrikkelijk om ons vanavond te bedienen. Begrijp ik wel. Tijdens zijn lessen gebeurt er altijd wel iets dat niet oké is. Of hij wordt belachelijk gemaakt. Of er vliegt van alles door het lokaal; propjes, boterhammen, pennen, condooms, natte salmiakballen. Een tijdje terug kleefde er eentje in zijn haren. Moest hij eruit knippen. Een paar dagen geleden was het echt niet normaal. De les was afgelopen, we liepen het lokaal uit, ontplofte er vlak naast hem een rotje. Hij gilte het uit van schrik. En boosheid. Wie het rotje afstak, is nog steeds niet duidelijk. Ook is niet bekend wie het filmpje van hem maakte dat natuurlijk als een gek viral ging.

Danilo en Tim ontkennen het glashard. Maar ik betwijfel het.

Meneer Hardenberg geeft me eindelijk mijn fles terug. De cola klotst over de rand en ik neem vlug een slok.

'Pas op', hoor ik naast me.

Jelger, een klasgenoot wijst naar mijn shirt. 'Je fles lekt nogal.'

'O.' Ik kijk omlaag. Fak. Zit mijn dure, witte blouse ook nog onder de bruine vlekken. Ineens heb ik het helemaal gehad. Met een klap zet ik mijn fles op de bar en loop weg. Ik ga thuis een filmpje kijken, slapen of weet ik veel wat. Geen seconde meer blijf ik op dit domme feest. Romy zoekt het maar uit. Danilo en Tim ook. Als ze weer iets idiots van plan zijn, so be it. Ik doe er niet aan mee. Niet meer. Dat rotgeld mogen ze houden. Ik hoef geen geld waar bloed aan zit.

Na een paar meter besef ik dat ik nogal bot deed tegen Jelger. Ik kijk over mijn schouder, wil bedankt zeggen, maar ik zie hem niet meer.

Mevrouw Jorissen staat nog steeds bij de jassen. Shit. Toch zit er niks anders op dan haar gezeur aan te horen. Ik heb mijn jas nodig voor mijn telefoon en sleutels. 'Hallo', zeg ik terwijl ik het papiertje geef waar een getal op staat.

'Dean', begint ze. 'Goed dat ik jou tref.'

Daar gaan we, denk ik en ik zet me schrap.

'Tim zoekt jou. Waarvoor precies weet ik niet, wilde hij niet zeggen, maar hij leek een beetje in paniek.'

Van verbazing begin ik te stotteren. 'O ... o ... oké. Ik app hem wel.'

Ze knikt. 'Doe dat maar. Alsjeblieft je jas. En ... eh, Dean?'

'Ja?'

'Loop je maandag na het zevende bij me binnen voor een gesprekje?'

'Zeker. Doe ik, mevrouw.'

Voor de derde keer voel ik in mijn jaszakken. Mijn telefoon is weg. Hoe kan dit nou? Ik graaf in mijn geheugen. Had ik hem wel bij me? Ja toch? We hadden vandaag het 7^e en 8^e gym. Daarna heb ik thuis, liggend op bed, nog wat snaps en appjes verstuurd. Toch? Ik weet het niet meer. De piep in mijn linkeroor is niet te doen. Ik druk hem dicht, maar het helpt niks. Gek word ik ervan.

In een flits zie ik Tim voorbijlopen. Ik schiet hem aan.

‘Weet jij waar Danilo is?’ vraagt hij meteen. Schichtig kijkt hij om zich heen.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, man. Hoezo?’

‘Hij heeft net alle shit uit een kluisje gehaald terwijl ik tegen hem heb gezegd dat het vanavond *suicide* is om er iets mee te doen. Om de paar meter hijgt er een leraar in je nek, hé?’

‘Een kluisje?’ roep ik vol ongeloof uit. Ik tik tegen mijn voorhoofd. ‘Hebben jullie die zoi hier in een kluisje gestopt?’

‘Ja, stom, ik weet het, maar we moesten iets. Danilo’s moeder deed moeilijk, alsof ze rook dat er iets in zijn kamer lag en bij mij ...’ Hij valt even stil. ‘Mijn moeder ruimt bijna iedere dag mijn kamer op, dus ik kon het ook niet bewaren.’

‘Kijk, Tim’, begin ik. ‘Ik heb het vorige week al gezegd, maar weet je wat wij moeten doen? Het naar de politie brengen.’ Mijn toon is dwingend. ‘Echt. Alles. Weg met dat spul, nu kan het nog zonder dat die agenten moeilijk doen.’

Hij knikt, maar kijkt me twijfelachtig aan. ‘Dan zijn we al ons geld kwijt.’

‘Beter dat dan wat er vorige week is gebeurd.’

‘Zeg jij.’

‘Ja.’

‘Luister’, zegt Tim. Zijn ogen worden donkerder. ‘Je moet niet opeens doen alsof jij de heilige bent. Jij deed er toen wat graag aan mee. En wat natuurlijk ook is: niemand heeft ons gezien. Niemand weet dat het door ons kwam.’

‘Klopt. Maar toch ... al dat bloed ... het is nog steeds te zien, hè? Kun jij ermee leven?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Jawel. En dat zal jij ook moeten. Er is geen keuze. Punt. Het is simpel: Bek houden, nú mij helpen om Danilo te zoeken en vanaf morgen zo snel mogelijk verkopen wat we nog hebben.’

Romy

Ik ruk aan de deur van de gymzaal. Hij zit echt op slot.

'Hé!' roep ik. 'Laat me eruit!'

Wie doet dit? Wie denkt er grappig te zijn. 'Dean, ben jij hier ergens?'

Ik krijg geen antwoord.

Op mijn hoede loop ik naar het gedeelte waar de materialen staan en zoek achter de bok, de mattenkar, het ballenrek en de kasten. Ergens hoop ik dat Dean grijnzend tevoorschijn komt. Maar dat gebeurt niet. Er is echt niemand te zien. Rillerig sla ik mijn armen om me heen. Wat moet ik doen? Afwachten? Ik luister naar het gezoem van het ventilatiesysteem. De muziek in de aula is hier niet te horen. Niemand weet dat ik in de gymzaal ben. Op degene na die mij heeft opgesloten. Per seconde word ik bozer. Paniekerig ook. God weet hoelang ik hier moet blijven. Misschien wel de hele nacht. Moet ik in de kou op zo'n gymmatje slapen en ... Ineens besef ik iets. Ik heb mijn telefoon gewoon. Ik begin te lachen en bel Dean. Terwijl ik wacht, voel ik me best stom dat ik net in paniek raakte. Kak. Voicemail.

Leyla dan. Zij neemt zeker op.

Ik kan wel gillen als ik haar 'yo', hoor zeggen.

'Leyla!' Mijn stem galmt door de ruimte. 'Kom naar de gymzaal. Ik ben opgesloten.'

'Wat?' roept ze. 'Ik versta je niet. De muziek staat mega hard.'

Ik herhaal wat ik zei.

'Hè? Wat?'

Ik zucht. 'DE GYMZAAL!'

'Sorry, het is niet te doen met al die herrie om me heen. Kom gewoon naar mij. Ik sta bij de bar met ... eh', Ze giechelt. 'Wacht even ...'

Een paar tellen hoor ik alleen geschreeuw en volgens mij een nummer van Ronnie Flex. Dan roept ze: 'Doei, zie je zo.'

Shit, ze heeft me weggedrukt. Shit. Ik bel haar nog een keer, maar ik krijg geen gehoor. Na vijf keer proberen, geef ik het op. Ook mijn wanhopige appjes leest ze niet. Het lijkt bijna alsof het expres is. Ik vind het kinderachtig van mezelf dat de tranen in mijn ogen springen. Even overweeg ik mijn moeder te bellen, maar ze is met een vriendin naar de bioscoop. En mijn vader is aan het mountainbiken in de Ardennen. Kansloos ben ik op dit moment.

In een laatste poging app ik Dean.

<Ik ben in de gymzaal. Nú komen. ECHT NU METEEN.>

Thank god, hij leest het meteen en typt iets terug.

<Doe rustig, ben je hondje niet. 🐶>

Nou ja. Boos smijt ik mijn telefoon op de mattenkar. Dan niet, eikel. Dan niet.

De tranen druppen inmiddels over mijn wangen. Woest veeg ik ze weg met de onderkant van mijn topje. De pailletten schuren over mijn gezicht. Stel dat Dean toch naar de gymzaal komt, dan moet hij eerst duizend keer sorry zeggen. Anders praat ik nooit meer tegen hem. Hetzelfde geldt voor Leyla.

Ik check de beelden van de nachtcamera die in verbinding staat met mijn telefoon. Mooi, ze staat er precies voor. Huilt ze nou? Och toch. Ik krijg bijna medelijden met haar. Eigenlijk zou ik dat ook moeten hebben, want zij heeft mij niks aangedaan. Het waren de anderen die ... ik schud mijn hoofd. Nee, nee, niet gaan twijfelen. Blijf bij het plan. Zij is nodig. Zonder haar heeft het geen impact. En juist dat is mijn doel vanavond. Laten zien en voelen wat de impact is van hun foute actie. Hoe ze het gruwelijk hebben verknald voor mij. Speaking about that ... het is tijd. Ik moet naar lokaal 12 om alle spullen te pakken, appjes te versturen en dan weer terug naar de gymzaal. De show gaat beginnen. Ik klap bijna uit elkaar van spanning.

Dean

Buiten in de fietsenstalling treffen we Danilo nogal opgefokt aan. Kwaad trapt hij een fiets om. 'Ik zweer je, die nieuwe conciërge heeft vanavond de kluisjes gecheckt en de mijne leeggeroofd. Ik zag hem al lopen met zijn sleutelbos.'

Tim knikt. 'Dat moet haast wel. Die man doet alsof hij bij de recherche zit.'

'Maar waarom is hij niet meteen naar jou toegekomen?' vraag ik. 'Of de directeur? Ik bedoel, dat zou toch het meest logische zijn als ze zoiets vinden?'

'Toch niet tijdens een schoolfeest?' Danilo grijpt zijn hoofd vast. 'Ik ben zo de lul, echt waar, hoor.' Het ene na het andere scheldwoord vliegt uit zijn mond. Wanneer hij is uitgeraasd, zegt hij: 'Ik wil naar huis, maar mijn jas hangt nog binnen en daar zit mijn sleutel in. Lijkt me beter als een van jullie hem haalt.'

Ik knik. 'Geef me het papiertje waar dat nummer opstaat, dan doe ik het wel.'

'Heb ik niet meer, uit mijn broekzak gevallen of zo, maar je weet toch wel welke jas van mij is? Die zwarte van D-Squared.'

'Oké.'

Tim staart verdwaasd voor zich uit. Alsof hij ergens anders is met zijn gedachten. Hij hoort de vele plings van appjes die hij krijgt niet eens.

'Gast, check je telefoon', zeg ik. 'Iemand heeft jou nodig.'

'Mij ook, geloof ik', zegt Danilo. Hij trekt zijn telefoon uit zijn broekzak.

Zijn blik verstrakt als hij de berichtjes ziet. 'What the fuck', brengt hij uit. Een seconde later hoor ik vreemde geluiden uit zijn telefoon komen. Het lijkt wel alsof iemand heel hard jankt.

'Wat?' vraag ik. 'Wat krijg je?'

'Gast!' brult Tim opeens met zijn telefoon in zijn handen waar precies hetzelfde gejank uitkomt. 'Wie doet dit?'

Over zijn schouder kijk ik mee. Het zijn filmpjes. Afkomstig van een onbekend nummer.

Tim klikt de eerste aan.

Donkere, wazige beelden, meer zie ik niet.

Tim zet het geluid harder.

Mijn maag verkramp, het gejank is zo akelig. Het is alsof iemand vreselijk veel pijn heeft.

'Zet uit', zegt Danilo. 'Blokken. Is toch raar dat wij tegelijkertijd dezelfde vage dingen krijgen? Je ziet niet eens wat er gebeurt.'

'Het derde filmpje is scherper', zegt Tim. 'Dan zie je ... O, man ...' Tim wendt zijn blik af. 'Het is een bloedende hond.'

'Zoom eens in', zeg ik.

Een bruine hond, volgens mij een teckel, ligt kermend op de grond. Zijn achterpoot hangt raar aan zijn lijf. Ik zie bloed en ... het filmpje stopt.

‘Ik snap het niet’, zegt Tim.

‘Ik ook niet. Jij?’ Danilo kijkt mij vragend aan. ‘Waarom krijgen wij dit? Jij hebt niks toch?’

‘Ik heb mijn telefoon niet bij me’, antwoord ik met een vreemd gevoel in mijn buik. Iets in mij zegt dat ik dit beestje eerder heb gezien. Maar waar? Bij wie?

‘Fak it’, briesst Tim. ‘Ik wil het weten.’ Zijn duimen rammen op het scherm.

‘Gast, wat doe je?!’ roept Danilo.

‘Vragen wie hij is.’

‘Of zij’, zeg ik. ‘Want dat ...’

Ik val stil wanneer Tim zijn hand opsteekt en met grote ogen naar zijn telefoon staart. ‘Als ik meer wil weten, dan moet ik over drie minuten in de gymzaal zijn.’

Danilo knikt instemmend. ‘Ik krijg dezelfde tekst. Kom op, we gaan naar binnen.’

Romy

Het is twee minuten voor elf. Over een uur is het feest afgelopen. Mijn telefoon is bijna leeg. Nog drie procent en ... kak, hij springt al op zwart.

Ik zit op de grond met mijn rug tegen de mattenkar. Bibberig omdat het echt freezing is in de gymzaal. Beter ren ik een paar rondjes om mezelf op te warmen, maar ik heb geen puf. Ik trek mijn knieën op, sla mijn armen eromheen en probeer te bedenken hoe ik hier de nacht ga doorbrengen. Misschien zelfs het hele weekend, want wie komt er nou op zaterdag of zondag naar school?

Plotseling hoor ik gemorrel aan de deur. Een klik.

Als een springveer schiet ik overeind. 'Hallo!' roep ik.

De deur zwaait open, een donkere gestalte komt naar binnen.

'Echt, thank god dat jij er bent', ratel ik terwijl ik in de richting van de deur loop. 'Want ik was echt bang ...'

Een sissend, fluitend geluid, een lichtflits en dan een knal.

Ik duik ineen. Mijn hart zit in mijn keel. Fak, wat was dat?

Ik krijg de kans niet om erover na te denken, want het sissen, fluiten, de lichtflits en de knal klinken minstens tien keer achter elkaar. Ik ruik een brandlucht, de knallen dreunen pijnlijk in mijn oren. Steeds als ik omhoogkom, moet ik weer in elkaar duiken. Nu is het alsof er iemand een machinegeweer op me afvuurt en er tientallen kogels langs mijn hoofd suizen.

Ik wil schreeuwen, maar er komt geen geluid uit mijn mond. Opgekruld met mijn armen over mijn gezicht zit ik in het midden van de gymzaal. In de paar tellen dat er niks gebeurt, gluur ik tussen mijn armen door. Om me heen en een eindje verderop liggen op de grond stukken papier of nee ... karton of ... ineens heb ik het door. Het is vuurwerk. Rotjes, cobra's en weet ik veel wat hij afsteekt. Ik haat vuurwerk. Heeft die gast niet in de gaten dat ik er ook ben? 'Ey', piep ik. 'Doe niet.' Een halve seconde later ontploft er iets vlak naast me. Door de oorverdovende knal val ik om. Er knapt iets in mijn been. Een spiertje of ... ik verbijt de branderige pijn. Het is alsof ik in de fik sta. Ben ik geraakt?

Hoe lang ga ik door? Totdat alles op is? Of totdat die gasten smeken om genade?

Ik weet het nog niet. Een plan kan altijd worden gewijzigd toch? In een show wordt vaak geïmproviseerd.

Bam! Dat was weer een dikke Cobra. Bam! Nog een. Bam!

Dean

Nee, nee, nee. Ik sprint achter Danilo en Tim aan naar de gymzaal. Laat het niet waar zijn. Maar het is wel waar. Want hoe dichterbij ik kom, hoe harder de knallen zijn en ik die typische brandlucht ruik. Wie er zo dom bezig is, weet ik niet. Ik weet wel dat diegene ons iets duidelijk wil maken. Maar wat dan? En wat is de link met de filmpjes van die gewonde teckel? Ik graaf in mijn geheugen. Ik kan maar één ding bedenken. Vorige week. Toen ging het flink mis. Danilo en Tim wilden de nieuwe buit uit België testen. Cobra's, lawinepijlen, grote strijkers, honderdduizendklappers en meer van deze shit. We stonden op het fietspad dat parallel aan de voetbalclub ligt. Ik was erbij, maar weigerde om mee te doen. De plek vond ik bloedlink. Het illegale vuurwerk ook. Al tien keer had ik gezegd dat ik dat spul uit België drie keer niks vond.

‘Ja, maar daar maken we juist dikke winst op’, riep Danilo verontwaardigd uit.

Tim was het met hem eens. ‘Twee tegen een’, zei hij. ‘Dus jammer voor jou, maat. Je hebt al ingelegd.’

Ik haalde mijn schouders op en keek toe hoe ze losgingen met het vuurwerk. Ongecontroleerd staken ze het ene na het andere af. Twee minuten later raakte een lawinepijl een konijn. Hij spatte zowat in tweeën, was op slag dood. Zijn kop hing er half af. Ik wist niet dat er zo veel bloed uit zo'n klein dier kon komen. Tim en Danilo schrokken zich in eerste instantie lam, maar schoten daarna in de lach. Ze kwamen niet meer bij.

Ik vond het belachelijk. Wreed. Kwaad maakte ik rechtsomkeert, liet het gesis, gefluit en het geknal achter me en ... abrupt blijf ik stilstaan. Ineens herinner ik het me weer. Terwijl ik op het fietspad liep, sjeesde er iets bruins aan me voorbij. De teckel! O god. Het was de teckel uit het filmpje. O fak. Was de teckel ook geraakt door een lawinepijl? Nee, nee, nee. Vreselijk. Nu pas leg ik de link. Nu pas heb ik het door.

Iemand in de gymzaal is razend op ons.

Romy

Mijn lijf trilt van angst en ik moet bijna overgeven. Bloed sijpelt over mijn scheenbeen. Wie bekogelt mij met vuurwerk? Wie haat mij zo? Waarom?

Ik lig op mijn buik en probeer naar de gymtoestellen te tijgeren. Acht meter gok ik, dan kan ik achter een kast of de dikke mat kruipen. Zo'n pijl schiet daar toch niet dwars doorheen? Mijn hoofd zoemt. Ik knijp mijn ogen dicht, klem mijn kiezen op elkaar en tijger zo vlug als ik kan. Je kunt dit, je moet dit kunnen, spreek ik mezelf toe. Kom op. Tijger na iedere ontploffing een stukje verder. Stilliggen als het sissen weer begint. Wachten op de knal en dan door. Het is een gok, maar ik moet iets. Kreunend en vloekend schuif ik over de stroeve vloer. De huid op mijn knieën brandt.

Plotseling hoor ik een schreeuw. Gevolgd door harde stemmen. Het geknal stopt, maar ik durf niet meteen op te kijken. Het licht floept aan. Ik hoor mijn naam. Vlekjes voor mijn ogen. Wat een fel licht ineens. 'Dean!' gil ik terug terwijl ik mijn hoofd optil.

Door de rookwalmen rent hij naar me toe. 'Hé. Och Romy ...' Hij hurkt naast me neer, slaat zijn arm om me heen. 'Hé, gaat het? Kom, ik help je overeind. O shit, je bloedt. Wacht even.' Hij checkt de wond net boven mijn knie. Met de punt van de onderkant van zijn blouse veegt hij voorzichtig het bloed weg en blaast dan uit. 'Het is oké. Je hebt een wond boven je knie, maar ik denk dat het meevalt.'

Ik hang tegen hem aan en kijk naar de deur. Iemand ligt op zijn buik op de grond. Het is een jongen die ik volgens mij niet ken. Danilo en Tim hangen over hem heen. Ik versta op een paar scheldwoorden na niet wat ze tegen hem roepen. Wie is deze jongen? Waarom deed hij me dit allemaal aan? Het is alsof Dean mijn gedachten kan lezen. 'Het is Jelger', zegt hij. 'Ik zit naast hem tijdens wiskunde. Ik denk dat hij wraak op mij wilde nemen en jou daarvoor gebruikte.' Hij wijst naar Danilo en Tim. 'En op die twee.'

'H... hoezo?'

'Dat ga ik hem nu vragen.'

Jelger

Ze denken misschien dat ze hebben gewonnen, omdat ze mij nu hebben opgesloten in de gymzaal, maar ik ben toch echt degene die juicht. Mijn plan is gelukt. Mijn show was top. De beelden zullen top zijn. Ik heb wraak genomen en laten voelen hoe het is als je beste maatje iets wordt aangedaan. Oké, zielig voor Romy, maar voor mijn lieve Snoopy was het ook vreselijk zielig. Nog steeds jankt ze als ik in de buurt kom van waar haar rechterachterpoot zat. Ze gromt en hapt zelfs naar me, terwijl ze dat eerder nooit deed. Echt nooit. Ik ben bang dat ze me niet meer vertrouwt. En dat het ook nooit meer goedkomt. Ja, de dierenarts zei dat een hond zich snel aanpast en op drie poten kan lopen. Dat ze door de pijnstillers niet mega veel pijn zal hebben. Dat het verschrikkelijk is, maar dat het echt goedkomt.

Eerst zien, dan pas geloven.

Volgens mij is ze getraumatiseerd.

Het is allemaal hun schuld.

Vorige week zondag liepen Snoopy en ik ons vaste rondje. Ze was al best onrustig omdat ze het spoor van een konijn volgde. Ik liet haar niet los, o nee, dat kan niet, want teckels zijn jachthonden en voor je het weet schieten ze een konijnenhol in. Wel ren ik vaak met haar mee. Toen dus ook. Er was niks aan de hand, we renden samen langs het voetbalveld en opeens was daar die enorme knal. En vlak erna een konijn in bloederige stukken. Snoopy was compleet in paniek, worstelde zichzelf uit het tuigje en ging ervandoor. Ik smeekte in mezelf terwijl ik achter haar aan holde: als ze maar niet richting de Langestraat rent en oversteekt. De auto's rijden daar standaard veel te hard. En toen zag ik Danilo en Tim een eindje verderop. Ze kwamen niet meer bij van het lachen. Dean zag ik iets later, Snoopy scheurde hem rakelings voorbij. Hoorde hij mij niet roepen?

Waar ik bang voor was gebeurde. Snoopy stak de straat over, een auto schepte haar, ze vloog voor mijn ogen door de lucht en smakte tegen de straatstenen. Auto's remde met piepende banden, reden schuin de stoep op, fietsers weken uit en voetgangers bleven staan.

Een paar tellen deed ik niks. Ik stond daar maar met knikkende knieën.

Een oudere mevrouw snelde naar Snoopy toe, knielde neer en aaide over haar kop. 'Stil maar', hoorde ik haar zeggen. 'Stil maar.' Pas toen het gejack van Snoopy tot me doordrong, besepte ik dat ze nog leefde. In slow motion liep ik naar haar toe. Het duizelde in mijn hoofd. Al dat bloed ...

De vrouw heeft Snoopy en mij naar de dierenarts gebracht. Hij zag het meteen. 'Haar achterpoot is ernstig verbrijzeld, die kan ze helaas niet behouden. We moeten snel zijn. Maak wel foto's en een filmpje van haar, dat is belangrijk voor als je aangifte bij de politie gaat doen.' Een kwartier later lag Snoopy onder narcose op de operatietafel.

Met mijn moeder deed ik aangifte. Het moest digitaal vanwege de drukte op het bureau. Toen ik na een paar dagen nog niks had gehoord dacht ik: als de politie niks doet, dan regel ik het zelf wel.

Ik kijk om me heen. De vloer van de gymzaal is bezaaid met losse flodders van lawinepijlen, rotjes en van de honderdduizendklapper. Er is nog veel vuurwerk over. Danilo's kluisje zat tjokvol. Zijn sleutel had ik zo te pakken. Deans telefoon ook. Mevrouw Jorissen lette voor geen meter op. Zoals ik al vermoedde was de code zijn geboortedatum, dus ik kon zoveel appjes sturen naar Romy als ik maar wilde.

Zijn die rotzakken nu jankend een paar docenten aan het halen? De politie? Word ik gestraft? Gehaat? Heb ik het verknald voor mezelf? Het maakt me niks uit. Ze weten nu hoe het voelt.